

[Enggaard.]

rigtigt, om man nærmere drøfter bestemmelserne om kommunal vandindvindings-tilladelse til vanding af afgrøder med indtil 2.000 m³ årligt for måske at finde en mere rimelig regel. Sagen er jo den, at det nævnte tal, 2.000 m³ pr. år, svarer til den vandmængde, som er nødvendig til vanding af 3 ha lerjord eller 2 ha sandjord, og det må nok siges, at en sådan regel mange steder kan forekomme urimeligt begrænsende. Mange steder vil vandindvindingsmulighederne være sådan, at man kan give kommunerne mulighed for uden at gå til andre organer at tillade en betydelig større vandindvinding til disse formål. Men som sagt: disse ting egner sig til drøftelse i udvalget.

De største problemer i forbindelse med vandindvindingen er vel nok hovedstadsområdet vandforsyning. Vi ved det fra de senere års debat om bl. a. vandindvindingen fra Haraldsted og Gyresting søer ved Ringsted. Selv om det er meget vigtigt, at man beskytter drikkevandet mod forurening, tror jeg, det er muligt at finde en løsning, som på samme tid kan accepteres af fredningsmyndighederne og egnens beboere, som jo har en gammel ret til adgang til bredderne, fiskeri, badning osv., og forenes med et rimeligt hensyn til vandindvindings behov. Den hårde strid, der har været her i landet om disse problemer, kan undre lidt på baggrund af, at det i andre lande, f. eks. i England, har været muligt at have vandindvinding fra søerne samtidig med, at disse søer i stigende omfang er gjort til rekreative områder for befolkningen. Man kan spørge, om fejlen på dette område ikke ligger deri, at det her er en enkelt bys vandværker, som har fået retten til indvinding, og at man mangler et fælles organ for en region til at varetage disse ømtålige problemer, om ikke modsætningerne på den måde er skærpet unødvendigt meget. Man kan også spørge, om en landvæsenskommission altid er det bedst egnede organ til at løse de betydelige modsætninger, som må opstå mellem en egn befolkning, der må aflevere herlighedsværdier til fordel for en storby, der ligger længere og længere borte fra kilderne.

Lovforslaget giver visse beføjelser til

indenrigsministeren, som kan forelægge folketinget lovforslag om vilkårene, hvor flere kommuner skal samarbejde med vandindvindingen. Man kan ikke se væk fra, at en lovgivning kan være vejen frem for hovedstadsområdet, og at et større fællesskab ad den vej må etableres. I dag er situationen den, at en række omegnskommuner, hvor København gennem mange år har oppumpet store mængder vand, nu til deres egen udbygning må købe drikkevand fra København til en pris, som er meget højere end den, der betales i København. Socialdemokratiets ordfører, hr. Ove Hansen, var inde på dette problem, og jeg er enig med ham i, at det virkelig er et problem, som giver anledning til megen eftertanke og giver store overvejelser i omegnskommunerne. Årsagen til problemet ligger naturligvis i, at nye forbrugere i omegnen i dag må betale marginalomkostningen for at indvinde mere vand langt borte på Sjælland; men det er også forståeligt, at der hersker en hel del utilfredshed med disse forhold, som udvikler sig i en grell retning. Alternativet til det nuværende system må imidlertid være, at kommunerne i fællesskab driver alle anlæg, og at man så til gengæld godtgør Københavns kommune en del af de investeringer, den har foretaget til fordel for andre. Heller ikke dette er enkelt, og det er forbundet med meget store økonomiske problemer; men jeg synes ikke, det vil være rigtigt, om folketingsudvalget viger tilbage for at undersøge disse problemer og prøver at finde en løsning.

Der må også findes en løsning af alle vandindvindingsproblemerne i lyset af den nye kommunestruktur, som man jo ikke kendte så meget til i 1961, da den tilgrundliggende betænkning blev skrevet. Den nuværende lov har været gældende i 42 år, og da den nye lov også gerne skulle have en meget lang levetid — omend måske knap så lang, som den tidligere lov har haft det — tror jeg, det vil være væsentligt, at alle folketingets partier går til udvalgsarbejdet om dette lovforslag med vilje til at prøve at gøre et virkelig grundigt udvalgsarbejde, som så til gengæld desværre næppe kan blive så kortvarigt, som det måske kunne være ønskeligt af hensyn til problemernes presserende natur.